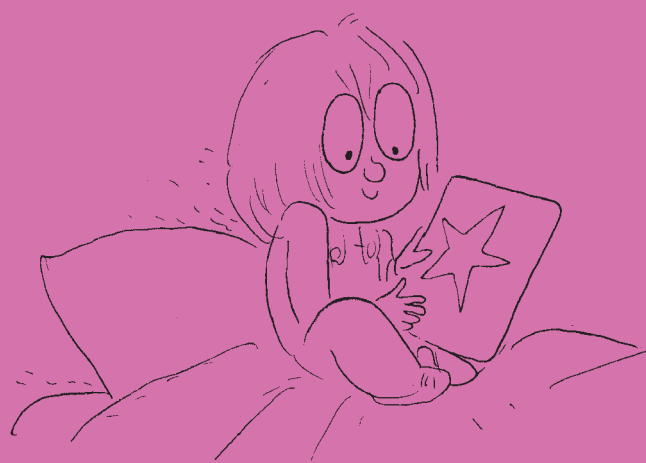

LES FABULOSES AVENTURES DE L'AURORA

LES FABULOSES AVENTURES DE L'AURORA

DOUGLAS KENNEDY
JOANN SFAR

Traducció: Marta Breu

ISBN: 978-84-18304-17-0

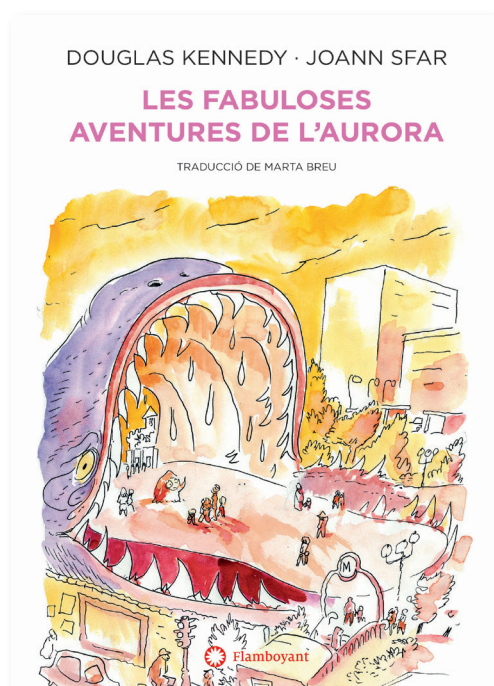
Format: 16,5 x 23 cm

Pàgines: 240

Edat orientativa: >9

Preu sense IVA: 19,71€ / Amb IVA: 20,50€

Publicació: març 2021

**BULLYING, DIFERÈNCIA, FAMÍLIA,
MISTERI I AVENTURES.**

Les fabuloses aventures de l'Aurora és la primera incursió en la literatura per a infants i joves de l'aclamat escriptor Douglas Kennedy, i ha estat il·lustrada pel popular dibuixant i guionista de còmic Joann Sfar.

Una **novel·la d'aventures** per a lectors a partir de nou anys on l'Aurora, una nena autista, **investiga la desaparició d'una amiga**. Una història de misteri sobre la diferència, l'assetjament escolar i la família.

L'Aurora és autista i té un secret: pot veure-hi darrere els ulls de les persones, saber què estan pensant. Això li serà molt útil per investigar la desaparició de la Lucie al parc d'atraccions Monster Land. Tot i que les espantoses, les abusananes de la classe, no li ho posaran gens fàcil.

AURORA: «La meva màgia fa que no parli com tothom; el que faig és escriure el que vull dir, el que penso. I penso molt!»

Douglas Kennedy és un escriptor d'èxit internacional. Les seves novel·les s'han traduït a més de vint llengües i han estat adaptades al cinema. Viu entre París, Nova York, Berlín i Londres. Sovint se'l descriu com el més francès dels escriptors estatunidencs. Potser per això, el 2007 va rebre l'alta distinció francesa de cavaller de l'Orde de les Arts i les Lletres. *Les fabuloses aventures de l'Aurora* és la primera novel·la que escriu per al públic infantil i juvenil. Com a autor, li agrada captivar els lectors de tal manera que no puguin deixar de llegir una novel·la seva fins a acabar-la, encara que això vulgui dir no aclucar l'ull en tota la nit.

Joann Sfar és un prolífic dibuixant i guionista de còmic francès. Li encanta dibuixar monstres i és per això que les primeres aventures de l'Aurora passen a Monster Land. Entre els seus llibres hi ha una adaptació del clàssic *El petit príncep*, les peripècies d'un vampir, l'aclamada sèrie *El gato del rabino* o la saga de culte de fantasia i humor *La mazmorra*, coescrita i dibuixada amb Lewis Trondheim. Ha rebut el reconeixement tant dels lectors com de la crítica.

LES FABULOSES AVENTURES DE L'AURORA

Una tarda, al carrer, vaig veure que venien cap a nosaltres tres abusananes. Ens van somriure. Mal senyal. Quan les abusananes somriuen així vol dir: «Ara ens ho passarem bé.»

Nosaltres. Jo i la meva germana Emília. Ella té catorze anys, tres més que jo. Quan va reconèixer les espantoses, va empal·lidir. Van a la seva classe i l'aterreixen.

És exactament el que volen: que tinguis por.

Això és el que vaig escriure a la meva germana fa uns quants mesos, quan va començar aquesta història de *bullying*. Em va contestar que tenia raó, però que aquestes noies tenen aquest poder sobre ella: l'aterreixen.

És per això que, quan les va veure venir, em va dir en veu baixa: «Travessem.»

—On us penseu que aneu? —va dir la Dorotea, la cap.

L'Emília es va aturar de cop, petrificada. Jo li vaig agafar la mà per continuar caminant. Però la Dorotea i la seva colla ens van envoltar.

—Emília, que has sortit a fer una volteta amb la idiota de ta germana? —li va etzibar.

Les seves dues companyes van riure, com cada cop que diu una cosa així de cruel. L'Emília es va posar a tremolar. Jo li vaig prémer fort la mà i vaig mirar la Dorotea directament als ulls.

—Ai, mira, si ara aquesta es fa la dura! —va exclamar.

Jo em vaig posar a escriure.

—Saps per què no saps parlar? —va dir la Dorotea—. Perquè ets una retardada.

Li vaig posar a la cara el que acabava d'escriure, per obligar-la a llegir:
—Ta mare et va dir retardada ahir, oi? Sempre et diu coses horribles.
Per això no pares de ficar-te amb tothom.

La Dorotea va fer uns ulls com unes taronges. Com si haguéssim descobert el seu secret. Que és, crec, el que va passar.

—Com ho saps? —em va cridar, amb molt mala cara—. Eh? Com ho saps?

Vaig escriure a tota velocitat:

—Hi veig darrere dels ulls.

Hi veig darrere dels ulls de les persones.
És el meu poder màgic.

Quan la mare fa cara d'estar contenta, jo veig que trista que està, en realitat. Quan el pare em diu que està satisfet amb la vida que porta amb la seva nova companya, jo li lleigeixo les preocupacions al rostre. I sé que l'Emília pensa que és culpa meva que el pare i la mare ja no estiguin junts, encara que no m'ho hagi dit mai.

Li vaig demanar a la mare si era veritat que els altres tenen problemes per culpa meva. I em va respondre:

—No deixis que ningú et digui això, Aurora. Tu ets com el teu nom: un sol.

Aurora.

Aquesta soc jo!

El pare em va explicar que fa molt de temps, a l'època en què es llegien papirs i a la nit es feia llum amb foc, les persones adoraven una deessa que es deia Aurora.

Gràcies al seu poder màgic, el sol sortia cada matí. Ella s'encarregava de fer marxar les tenebres.

—És com tu, Aurora —em va dir el pare—. Tu fas desaparèixer les tenebres.

Amb la Josiane puc parlar de la meva màgia: de com el poder que tinc «fa desaparèixer les tenebres».

La Josiane em va dir:

—El que és màgic és poder ajudar els altres.

La Josiane va créixer a dos carrers de casa meva, però la seva mare i el seu pare venen d'un país d'Àfrica que es diu el Senegal. La Josiane riu molt fort i no para mai de llegir llibres, de parlar de política i de dir-me que cal lluitar i respectar els altres en un món on cadascú fa responsable l'altre de les pròpies dificultats.

La Josiane és molt intel·ligent. I es preocupa molt pel que ella considera que és el problema més gros del món: la injustícia. Si no som justos, malament rai.

—Has de ser justa —em repeteix sempre—. És la millor manera de viure.

La Josiane és la meva professora. Com que tinc un poder, no vaig a una escola normal. La meva escola és a casa, i la Josiane i jo treballem cada dia unes quantes hores. És la Josiane qui va descobrir que hi veia darrere dels ulls de les persones. És ella qui em va ensenyar com em podia comunicar amb els altres.

La meva màgia fa que no parli com tothom; el que faig és escriure el que vull dir, el que penso. I penso molt!

Abans de la Josiane, no tenia cap manera de fer entendre a la mare, al pare, a l'Emília o a qui fos el que em passava. La Josiane em va donar un magnífic rectangle negre amb una pantalla blanca. Em va dir que allò era la meva tauleta, i que amb la tauleta podria mantenir converses, com tothom.

La Josiane es va prendre molt seriosament la tasca d'ensenyar-me a parlar amb la tauleta.

—El que et demano no és fàcil, Aurora, ja ho sé. Però has d'entendre que, si soc exigent amb tu, és perquè sé que ets genial. Més exactament, sé que seràs genial!

Em va costar mesos i mesos, però finalment vaig aconseguir parlar amb la tauleta. I a parlar de pressa, a més!

Així vaig poder explicar a la Josiane que hi veig darrere dels ulls de les persones. I darrere dels seus, també.

—En què penso, ara? —em va preguntar la Josiane el primer cop que li vaig parlar del meu poder.

Vaig escriure la resposta a la tauleta.

—Penses: «Sé que l'Aurora és intel·ligent, però ho és fins a aquest punt? Realment es poden endevinar els pensaments d'algú?»

Va esbatanar els ulls. I encara més quan vaig afegir:

—I també: «Després he d'anar a comprar vi perquè avui el Lleó ve a casa.»

Llavors ja tenia els ulls grossos com dues taronges. El Lleó és el seu xicot.

—Vaja, això sí que és un poder màgic —va dir.

En aquest món, visc en una ciutat que es diu Fontenay-sous-Bois. Al carrer Maison-Rouge. Visc en un pis dins d'un edifici que té forma de nevera gegant, com diu l'Emília. La mare es va disgustar molt quan li va sentir dir això; va trobar aquest pis per a nosaltres després que ella i el pare decidissin deixar de viure plegats. Vam haver de marxar de París i anar a Fontenay perquè la mare hi va trobar una feina millor i perquè, allà, podíem tenir un pis més gran.

—I només som a onze minuts de París! —va dir la mare quan l'Emília es va posar a plorar perquè li feia deixar el barri i el món on havia crescut—. Faràs nous amics, tindràs una habitació per a tu sola (al nostre pis d'abans, l'Emília i jo compartíem habitació) i podràs agafar el tren fins a Châtelet quan vulguis.

—Fontenay fa fàstic —va respondre l'Emília.

La mare va dir a l'Emília que acabaria agradant-li. En realitat, pensava: «Quin error haver vingut a viure en aquest indret!»

—La vida és més agradable, aquí.

La mare sempre sap posar la millor cara. És responsable d'un servei en un banc i, quan torna a casa, al vespre, em parla de les coses «increïbles» que han passat a l'oficina. De les persones que volen que els prestin diners per comprar-se coses. De la seva assistenta, la Marisa, que s'ha canviat el color dels cabells el cap de setmana. De la caixera en cap, que tindrà el quart bebè «i només té trenta-dos anys!».

—Les teves històries del banc són una llauna —li va dir l'Emília la setmana passada.

La mare li va dir que no fos tan antipàtica. Es barallen sovint.

—Realment, ets una adolescent insuportable —li va dir la mare, enmig de la discussió.

—Només dic el que penso! —li va contestar l'Emília.

Però als seus ulls hi vaig llegir:

«Tothom diu que l'Aurora ho veu tot, i que és supervalent i increïble. I tot perquè ara pot parlar amb la tauleta. I perquè té una discapacitat.»

Discapacitat. Vaig demanar a la Josiane què volia dir, aquesta paraula. Em va explicar que vaig néixer amb una mena de cosa que es diu autisme. Que no és res de dolent. Que només és una manera diferent de veure el món. Que, quan es té això, s'és únic, perquè no hi ha només un tipus d'autisme. I que, tot i que el meu fa que no pugui parlar com tothom, en realitat els superpoders que em dona són genials! Mentre em deia això, jo veia que pensava:

«Ara mateix m'estimaria més no tenir aquesta conversa amb l'Aurora! Sempre he sabut que un dia o altre li hauria d'explicar què és l'autisme, però ara m'ha agafat desprevinguda.»

Jo vaig escriure a la tauleta:

—Ja sé que et fa sentir incòmoda parlar d'això, Josiane. I que no t'agrada la paraula *discapacitat*.

—El que em fa sentir incòmoda, sobretot...

—És que t'hagi «agafat desprevinguda»?

—No et puc amagar mai res. Això mateix, hauria preferit tenir aquesta conversa en un altre moment. I, sí, odio la paraula *discapacitat*. Perquè fa la impressió que estiguis desesperada, o que necessitis que t'ajudin permanentment.

—Però jo ja sé que no estic desesperada! Soc l'Aurora i tinc un poder màgic.

—Exacte, Aurora. Ta germana no va triar bé la paraula.

—Ma germana sempre està enfadada.

—Té catorze anys. A aquesta edat, sovint ens enfadem amb el món.

—Jo no m'enrabi mai. Però només tinc onze anys.

—No enrabiarse mai és un talent molt rar. No en sou gaires, els que teniu aquesta sort.

—Tampoc estic mai trista. Tothom, al meu voltant, està tan trist...

—Gairebé tothom ho està la major part del temps, Aurora.

—Com puc ajudar la mare a no estar trista mai més?

—Es continua veient amb l'home que treballa al banc?

—El Pierre? Dorm a casa uns quants dies a la setmana. Sempre és amable amb mi i un dia el vaig veure pensar: «Tinc molta sort de tenir una companya com la Cecília.» I, al mateix temps, la mare pensava: «El Pierre és amable, atent, fàcil de tractar. I sé que m'adora. Tot i això, sé que estic estancada, amb ell.»

Estar estancada. No havia sentit mai aquesta expressió. Vaig agafar la tauleta per buscar-ne el significat, tal com la Josiane m'havia aconsellat de fer quan em trobo alguna cosa nova i desconeguda. *Estar estancada* vol dir no avançar. És exactament el que li passa a la mare des que el pare va decidir anar-se'n a viure a un altre lloc.

Aquesta és una guia de suport a la lectura per a totes aquelles persones (bibliotecàries, docents, famílies, etc.) que vulguin dinamitzar i conversar sobre *Les fabuloses aventures de l'Aurora*. És una guia orientativa: cada mediador pot triar les preguntes que consideri adequades, fer-les seves, reformular-les fent servir les seves paraules, crear-ne de pròpies... Nosaltres només hi posem la base! Podeu complementar-la i condimentar-la al vostre gust.

La majoria de preguntes es basen en el mètode Chambers de conversa literària, que podeu trobar explicat i detallat al següent llibre:

CHAMBERS, Aidan. *Dime: los niños, la lectura y la conversación*. México: Fondo de Cultura Económica, 2007 («Espacios para la Lectura»).

GUIA DE LECTURA

ELABORADA PER MARTA CAVA

ABANS DE COMENÇAR LA LECTURA

- Podeu especular sobre el llibre només a partir de la coberta. Qui és l'Aurora? Quines aventures viurà? On deu transcórrer l'acció? Viurà aquestes aventures sola o acompanyada?
 - Per començar a situar el llibre i la història, llegiu-ne la contracoberta conjuntament, fullegeu-lo per veure quantes pàgines té, observeu-ne les il·lustracions, etc.
-

PREGUNTES PER TRENCAR EL GEL

- Us ha agradat el llibre?
- Era el que esperàveu?
- Què és el que més us ha agradat i el que menys?
- Les il·lustracions us han agradat? Us han ajudat a entendre la història?
- Heu pogut entendre bé tot el que s'hi explica (les paraules, la trama, etc.)?

PREGUNTES CONCRETES SOBRE LA TRAMA I LA HISTÒRIA

PÀGINA 9:

Què vol dir «abusananes»? I *bullying*? Creieu que heu assetjat mai algú?

«Quan les abusananes somriuen així...». Per què l'Aurora i l'Emília saben que aquest somriure és mal senyal?

Fan bé de canviar de vorera quan es creuen amb les abusananes? O haurien de poder passar per allà sense problemes?

PÀGINA 13:

Què faríeu si tinguéssiu el poder màgic de l'Aurora? L'explicaríeu a algú? L'utilitzaríeu per fer coses bones per a la resta del món? O només per a vosaltres mateixos? O només per a situacions especials?

PÀGINA 14:

Coneixem la Josiane, mestra i confident de l'Aurora. Quina mestra heu tingut o teniu que us recordi la Josiane?

PÀGINA 17:

La Josiane diu a l'Aurora: «Si soc exigent amb tu, és perquè sé que...». Penseu que els adults són massa exigents amb vosaltres? Us demanen massa coses que creieu que no podeu complir? Preferiu que siguin exigents amb vosaltres?

PÀGINA 25:

La Josiane parla a l'Aurora de dos conceptes que potser us sonen: discapacitat i autisme. Sabeu què són? Què volen dir?

PÀGINA 34:

L'Aurora es refugia a Sèsam, on hi té una amiga i pot parlar perfectament amb la resta del món. Per què creieu que existeix Sèsam? Per què l'Aurora hi pot fer tot allò

que voldria fer a la vida real?

Per què l'Aurora es refereix a la vida real com a Món Dur? Creieu que tot el que passa al món és dur, difícil, complicat?

PÀGINA 39:

«Per això es van inventar els amics.» Per a què creieu que serveixen els amics?

PÀGINA 45:

L'Aurora sent que la Lucie diu: «Odio la meva figura i la meva mida. M'odio.» Per què creieu que ho diu? Què fa que la Lucie pensi això d'ella mateixa?

L'Aurora i l'Emília es refereixen a les assetjadores com «les espantoses». Per què? No és també una forma d'assetjament?

Els comentaris que fa la mare de la Lucie a la seva filla són assetjament, també?

PÀGINA 53:

L'Aurora se sent feliç parlant amb la *tablet*, però tothom voldria que parlés amb la seva veu. Per què?

PÀGINA 60:

L'Alba diu a l'Aurora que només pot aparèixer al Món Dur per ajudar-la a ajudar els altres. Per què només pot anar-hi per aquest motiu?

PÀGINA 62:

La Josiane diu a l'Aurora que «no els pots forçar a veure la vida de color de rosa». Què vol dir veure les coses «de color de rosa»? Ho hem de veure tot de manera positiva i feliç o hem de saber veure que hi ha coses dolentes?

PÀGINA 65:

«La major part de la gent té com una mena de tristesa a dins.» Per què diu això, la Josiane? La tristesa pot ser un sentiment bo/positiu? Quines coses us entristeixen?

PÀGINA 74:

La Lucie afirma que «la meva família també és una merda». Per què ho diu? Què fa que sigui «una merda»?

PÀGINA 79:

Què és un monstre per a vosaltres?

Per què les persones creuen que Quasimodo, el monstre de Monster Land, és diferent a elles?

L'Emília no reacciona gaire bé quan el veu. Creieu que ha estat cruel amb ell?

PÀGINA 104:

«Et penses que ser dolenta et fa més adulta i, en realitat, tens tanta por com una nena petita.» Per què l'Aurora diu aquesta frase a la Dorotea? Són dolents i cruels tots els adults?

Les espantoses penjen fotografies de la Lucie en banyador a les xarxes socials com una manera d'atacar-la. Per què ho fan? Creieu que s'han de penjar fotos d'altres persones sense el seu permís, a les xarxes socials?

PÀGINA 114:

Les assetjadores acusen un home que té seqüeles físiques a la cara a causa d'un accident. Per què trien aquest home per acusar-lo de la desaparició de la Lucie?

PÀGINA 126:

La Susanna és l'única que acaba dient la veritat i plantant cara a la Dorotea. Li diu amb la mirada: «No vull ser mai més com tu!» Per què eren amigues, si pensa això? Per què no vol seguir sent com la Dorotea?

PÀGINA 128:

La policia dubta que l'Aurora pugui participar en la investigació perquè és massa petita. Hi esteu d'acord? Amb onze anys, encara s'és massa petit? O no?

PÀGINA 149:

Quan la mare crida l'Aurora per avisar-la que la policia vol parlar amb ella, l'Aurora murmura: «Tornada als problemes.» Quins problemes creieu que són?

PÀGINA 160:

Us agradaria saber què pensen els altres? O us faria por saber-ho?

PÀGINA 178:

Quan en Pantagruel explica a l'Aurora que la seva xicota no està gaire bé, l'Aurora té claríssim que no ha de preguntar més. Per què? Creieu que fa bé de no insistir amb més preguntes?

UN COP ACABAT EL LLIBRE

- Creieu que l'Aurora podrà parlar amb la seva veu, com vol la Josiane? O seguirà utilitzant la *tablet*?
- Podrà resoldre més casos amb la policia, gràcies al seu poder màgic?
- Les espantoses deixaran definitivament d'assetjar?
- La mare de la Lucie tractarà millor la seva filla?
- Ara que anirà a l'escola, la Josiane i l'Aurora seguiran veient-se?

ACTIVITATS PER DINAMITZAR LA LECTURA

Podeu preparar alguna activitat dinàmica per fer abans, durant o després de la lectura, o bé durant la sessió. Per exemple, en el cas d'aquest llibre, cadascú pot imaginar com serien per a ell Sèsam i el Món Dur.

- **Abans de començar a parlar del llibre:**

Què hi ha al Món Dur (podem dir-ne, de moment, món a seques) que us agradaria canviar? Com seria Sèsam (o un món imaginari, de moment)? Què us agradaria que s'hi pogués fer que, ara mateix, no podeu?

- **Si l'activitat la fem (també) després:**

Podem reprendre la conversa inicial i també les preguntes corresponents a la pàgina 34 del llibre.

Què podríeu fer a Sèsam que no podríeu fer al Món Dur? I al revés: què podríeu fer al Món Dur que no podríeu fer a Sèsam? Quines característiques tindria o com seria cada món? Hi hauria alguna cosa que preferiries que només existís en un dels mons?

Segueix-nos a
#editorialflamboyant

editorial flamboyant
bailèn 180, planta baja, local 2
08037 barcelona
+34 93 001 56 01
educa@editorialflamboyant.com
www.editorialflamboyant.com

Flamboyant